



Arrest

nr. 109 241 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U bent geboren op 20 februari 1980 te Conakry. U werd opgevoed door uw ouders. U woonde deels in Conakry en deels in Laariwol, een sous-prefecture van Timbi Madina. Uw zus, Djaraye stierf op 25 september 2012, tijdens de bevalling van haar tweelingdochters. Uw zus was tijdens haar zwangerschap reeds zeer ziek en ze voelde dat ze de bevalling misschien niet zou overleven. Ze vroeg u daarom om voor de kinderen te zorgen wanneer deze geboren zouden zijn. De familie van de man van uw zus was niet geïnteresseerd om de kinderen op te voeden. De man van uw zus was overleden op 29 maart 2012 ten gevolge van

kanker, de vader van de man van uw overleden zus was lang geleden gestorven en de moeder was gehandicapt waardoor ze de zorg van een kind niet op zich kon nemen. Verder woonde de zus van de overleden man in Senegal en kwam ze niet meer naar Guinee en wilden de ooms en tantes van de overleden man de kinderen niet grootbrengen. U nam daarom de zorg van de kinderen op zich. Omdat u niet getrouwd was, kon u de kinderen echter niet naar Conakry meenemen. Daarom zorgde uw moeder voor de kinderen, ze bleven in Laariwol wonen. U zorgde er echter voor dat ze voldoende eten en kleding hadden. Afhankelijk van het seizoen woonde u in Conakry of in Laariwol. In 2006 overleed uw moeder. Uw vader hertrouwde met een andere vrouw, die de zorg van de kinderen op zich nam. In 2010 bent u gedurende bijna één jaar in Laariwol gebleven, maar verder bleef u afwisselend in Conakry en Laariwol. Op 7 november 2011 ging u naar Laariwol. U hoorde van uw vader en uw stiefmoeder dat ze uw nichtjes wilden besnijden. U bent echter tegen genitale vrouwenverminking gekant en wilde niet dat uw nichtjes zouden besneden worden. U had in 2010 deelgenomen aan bijeenkomsten die werden georganiseerd door dokters om de mensen op het platteland te sensibiliseren over besnijdenis. Ook het feit dat uw zus stierf tijdens de bevalling had volgens de dokters te maken met haar besnijdenis. Uw ouders waren bezig om een groep van meisjes samen te stellen die besneden zouden worden. U bent echter, samen met de meisjes gevlucht uit Laariwol op 15 januari 2012, alvorens er een datum voor de besnijdenis werd vastgelegd. Jullie zijn 's morgens vroeg vertrokken, terwijl uw vader naar de moskee was. Jullie zijn naar Conakry gegaan, naar het huis van uw vader. U heeft echter nooit over besnijdenis gepraat uit angst voor problemen. Uw vader heeft u en de kinderen gezocht in Conakry en één week na jullie vertrek, op 22 januari 2012 heeft hij jullie gevonden. Hij was kwaad omdat u tegen de traditie inging en hij dreigde u te vermoorden indien u niet naar hem zou luisteren. U weigerde echter om uw nichtjes te laten besnijden en ging daarom, op 23 januari, 's morgens vroeg naar uw oom langs moederskant, (B.D.), die ook in Conakry woont. Hij kon de meisjes niet bij hem houden en contacteerde daarom zijn zus, Fatoumata die in Kamsar woont. Ze is onmiddellijk naar Conakry gekomen en ze heeft die nacht de meisjes meegenomen. U bent niet zeker of uw tante Fatoumata tegen besnijdenis is, maar u weet dat uw oom uw tante heeft bevolen om de kinderen niet te laten besnijden. U bent kunnen onderduiken bij uw oom. Hij had connecties en heeft uw reis geregeld. Op 3 maart 2012 heeft u het vliegtuig in Guinee genomen richting België, alwaar u 's anderdaags bent toegekomen. Op 5 maart vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een convocatie voor waaruit blijkt dat u zich op 15 maart 2012 diende aan te bieden bij het parket van de gemeente Matam te Conakry.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u tegen besnijdenis bent en u wil voorkomen dat uw nichtjes worden besneden. U vreest uw vader en de autoriteiten omdat u tegen de traditie bent ingegaan.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw twee nichtjes heeft achtergelaten in Guinee, bij uw tante langs moederskant, terwijl u hen wil beschermen tegen besnijdenis.

Indien u werkelijk vreest dat uw nichtjes zullen worden besneden in Guinee, is het zeer verwonderlijk dat u hen in Guinee heeft achtergelaten en dat u **alleen** bent gevlucht naar België om bescherming te zoeken. U verklaart dat uw oom jullie niet allemaal kon helpen en dat u daarom alleen bent gekomen. Daarenboven bent u zeker dat de kinderen op dit moment veilig zijn en zeker niet zullen besneden worden door uw tante. (zie gehoor CGVS, p 21) **Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid is om uw nichtjes tegen genitale vrouwenverminking te beschermen, noch dat u uw nichtjes in Guinee niet zou kunnen beschermen bij terugkeer.** U geeft immers zelf aan dat de kinderen momenteel op een veilige plaats zijn en dat het dus wel degelijk mogelijk is om kinderen niet te laten besnijden.

Bovendien is het niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. U merkt hierbij op dat de autoriteiten hulp bieden aan de ouders en dat u vreest dat u zal worden gevangen gehouden omdat u ingaat tegen de wil van de ouders. (zie gehoor CGVS, p 19-20) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan

het administratief dossier blijkt dat er in 2000 in Guinee een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maand tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden actief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Uzelf beweert bovendien te hebben deelgenomen aan informatievergaderingen die werden gehouden in Laariwol in 2010. (zie gehoor CGVS, p 9) Het is echter verwonderlijk dat u hierdoor niet beter op de hoogte bent van de bestaande wetgeving en de organisaties die hierrond werkzaam zijn. Bovendien zou u nooit campagnes hebben opgemerkt op radio of televisie (zie gehoor CGVS, p 20-21) of zou u ook nooit affiches hebben gezien die gericht zijn tegen besnijdenis. (zie gehoor CGVS, p 29) Het is onvoorstelbaar dat u, die in Conakry woonde en weliswaar ook vaak naar Laariwol ging voor langere periodes (zie gehoor CGVS, p 4), en die vatbaar zou moeten zijn voor dergelijke informatie, deze campagnes nooit in het oog heeft gekregen. Hierdoor kan wederom getwijfeld worden aan uw vrees voor een dreigende besnijdenis van uw nichtjes en zelfs aan uw recente afkomst uit Guinee, aangezien het totaal niet aannemelijk is dat u dergelijke campagnes zou gemist hebben.

De huidige presidentsvrouw van Guinee is eveneens ter plaatse actief. Ze heeft in februari 2011 haar stichting gecreëerd. Het gaat om de Stichting Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée, afgekort « FCDK- PROSMI ». Ze heeft met name tot doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinee, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Er bestaat een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen. Dat gebeurt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en op het niveau van de ziekenhuizen van de prefectuur en kraamklinieken. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. De mentaliteit is in gunstige zin aan het evolueren. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. In de steden zijn ze niet gericht op de besnijdenis en wordt men sterk blootgesteld aan media-activiteiten rond de besnijdenis, vooral via de radio. Momenteel zijn er meer en meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving en onder de intellectuelen, die niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en die de noodzakelijke omstandigheden creëren om haar te beschermen tot ze meerderjarig is. Zo vermijden ze dat ze haar naar de familie in het dorp sturen, want het is vaak van daaruit dat er druk wordt uitgeoefend om de besnijdenis uit te voeren. U hebt toegelaten dat uw nichtjes bij hun tante in Kamsar zijn gegaan en u bent er van overtuigd dat ze daar niet zullen besneden worden. (zie gehoor CGVS, p 19) **U verklaart met andere woorden dus zelf dat u uw nichtjes de nodige bescherming tegen genitale vrouwenverminking kunnen krijgen in Guinee.**

Vervolgens verklaart u dat **u vreest dat u zal worden opgesloten door de autoriteiten omdat u uw vader niet heeft gevolgd.** (zie gehoor CGVS, p 19-20)

Uit voorgaande blijkt dat de autoriteiten wel degelijk actie ondernemen tegen besnijdenis. Het is dus niet aannemelijk dat ze u zouden opsluiten omdat u zich tegen besnijdenis kant. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt wel dat de mogelijkheid bestaat dat u zou worden verstoten door uw familie, maar echter nooit door de hele maatschappij. **Het is dus in de huidige Guineese context heel onwaarschijnlijk dat uw vader zou (kunnen) overgaan tot moord, wat duidelijk veel ingrijpender is dan verstoting of dat de autoriteiten u zouden opsluiten omdat u zich heeft gekant tegen besnijdenis. Bovendien kan u,**

indien uw vader u zou bedreigen omdat u ingaat tegen de besnijdenis van uw nichtjes, bescherming inroepen bij de Guineese autoriteiten.

Het door u **neergelegde document** kan bovenstaande conclusies niet wijzigen. U legt een convocatie voor waaruit blijkt dat u werd opgeroepen om naar het parket van de gemeente Matam, Conakry te gaan. Het document geeft echter geen aanwijzing waarom u werd opgeroepen waardoor niet kan worden uitgesloten dat u zich voor een andere reden, dan uw verzet tegen genitale vrouwenverminking, moet melden. Bovendien is het ontvangen van een convocatie geen teken dat men schuldig is aan of gezocht wordt voor bepaalde criminele feiten. Het geeft echter de mogelijkheid om een toelichting te geven. Hierbij moet worden opgemerkt dat u belangrijke documenten zoals het officiële document i.v.m. uw voogdijschap over uw nichtjes niet heeft meegenomen uit Guinee. Uw verklaring dat u vroeg in de ochtend moest vertrekken uit Laariwol en dus geen documenten kon meenemen is niet afdoende. (zie gehoor CGVS, p 10) U wist immers dat u zou vertrekken met uw nichtjes naar Conakry. Ook al wist u op dat moment nog niet dat u naar het buitenland zou gaan, toch is het onbegrijpelijk dat u deze documenten niet heeft meegenomen omdat ze ook in Guinee van fundamenteel belang zijn voor u en uw nichtjes.

U verklaarde bovendien dat u de **grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal** doorgekomen bent terwijl uw 'passeur' alle documenten had. U beweert dat u nooit het paspoort in handen heeft gekregen. (zie gehoor CGVS, p 12) Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze, wordt gecontroleerd. (zie SRB – 'Général – Procédure de controle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens)', Cedoca, 2012, p 3) **Hierdoor kan dus ook getwijfeld worden aan uw verklaringen over de manier waarop u naar België bent gereisd.**

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker wijst erop dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing enkele verkeerde data staan: verzoekers zus is gestorven op 25 september 2002 en niet op 25 september 2012, de echtgenoot van verzoekers zus is gestorven op 29 maart 2002 en niet op 29 maart 2012.

Betreffende het feit dat verzoeker alleen naar België reisde en zijn nichtjes niet meenam, stelt verzoeker dat zijn nichtjes slechts tien jaar zijn en dat de lange vlucht naar België voor deze jonge kinderen veel te gevaarlijk is. Bovendien had verzoeker niet voldoende financiële middelen om iedereen te laten vertrekken. Nadat hij een verblijfsstatuut bekomen heeft, zou verzoeker alles in het werk stellen om zijn nichtjes te laten overkomen. De huidige verblijfplaats van zijn nichtjes is slechts tijdelijk. Als ze trouwen, zullen ze immers ook besneden worden.

Verder is de bescherming die hij volgens verweerder van de autoriteiten zou kunnen krijgen, volgens verzoeker in de praktijk onbestaande. De autoriteiten helpen immers nooit mensen die problemen hebben met hun familie. Onder verwijzing naar een rapport van het *US Department of State* stelt verzoeker dat vandaag 96% van de Guineese vrouwen en meisjes tussen 15 en 49 jaar besneden zijn en dat de “pogingen” van de overheid om vrouwenbesnijdenis te stoppen niet adequaat zijn. Onder verwijzing naar een rapport van *Human Rights Watch* stelt verzoeker dat de omschrijving van vrouwenbesnijdenis als een expliciet misdrijf in de Guineese wet in schril contrast staat met de grote straffeloosheid in Guinee.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat hij vervolging vanwege de Guineese overheid vreest. Verzoeker zal *“beschuldigd worden om een “religie” te creëren die niet bestaat”*, gaat in tegen alle traditie en heeft hiervoor de verantwoordelijkheid genomen. De link tussen de door hem neergelegde convocatie en zijn verzet tegen genitale vrouwenverminking is volgens verzoeker duidelijk. Verzoeker is immers op 3 maart 2012 uit Guinee vertrokken en op 4 maart 2012 in België aangekomen. Op 15 maart 2012 is de convocatie op verzoekers naam toegekomen. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij door zijn vader vermoord zal worden omwille van zijn verzet tegen de besnijdenis. Dergelijke houdingen worden namelijk niet getolereerd.

Verzoeker herhaalt dat hij geen tijd had om op het moment dat hij met zijn nichtjes gehaast uit het huis van zijn vader wegvluchtte, de voogdijpapieren mee te nemen. Verzoeker wist niet dat hij uiteindelijk het land zou verlaten. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen betreffende zijn reisweg en benadrukt opnieuw dat het de smokkelaar was die de documenten aan de controle heeft getoond.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Onder verwijzing naar een aantal rapporten en artikelen meent verzoeker dat er in Guinee reële risico's zijn op mensenrechtenschendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: *“Country Report on Human Rights Practices 2012 – Guinea”* van het *US Department of State* van 19 april 2013 (stuk 3), *“World Report 2013 – Guinea”* van *Human Rights Watch* van 31 januari 2013 (stuk 4), reisadvies voor Guinee van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken van 13 mei 2013 (stuk 5), *“Guinée”* van *France Diplomatie* van 1 mei 2013 (stuk 6), *“Guinea: Justice and dialogue must respond to violence”* van *Fidh* van 21 maart 2013 (stuk 7), *“Guinea violence mars political progress”* van *IRIN* van 8 maart 2013 (stuk 8) en *“Guinean Authorities Must Safeguard Demonstrators, Restore Order, and Organise Credible and Transparant Legislative Elections”* van *Comtex* van 23 maart 2013 (stuk 9).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: Subject Related Briefing (hierna: SRB) *“Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)”* van mei 2012, update augustus

2012, september 2012, april 2013 (stuk 1) en SRB "Guinée – Situation sécuritaire" van april 2013 (stuk 2).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De verkeerde weergave van de sterfdata van verzoekers zus en diens echtgenoot in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt door verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht bestempeld als een materiële vergissing, die geen feiten betreft waardoor afbreuk kan worden gedaan aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker reisde alleen naar België en liet de nichtjes, waarvan hij de besnijdenis vreest, achter in Guinee bij een tante langs moederszijde. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS: *"Ik weet zeker, dat waar de kinderen nu zijn, kunnen ze niet besneden worden. Mijn oom heeft me overtuigd dat het niet kan gebeuren."* (gehoorverslag CGVS, p. 21). Bijgevolg stelt verweerder terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het verlaten van zijn land van herkomst en het invoeren van internationale bescherming voor hem de enige mogelijkheid is om zijn nichtjes tegen genitale vrouwenverminking te beschermen, noch dat hij zijn nichtjes in Guinee niet zou kunnen beschermen bij terugkeer. Dat de lange vluchtweg naar België voor de nichtjes, gelet op hun jonge leeftijd, veel te gevaarlijk zou zijn, kan niet overtuigen: enerzijds maakt verzoeker tijdens zijn gehoor geen melding van bijzondere problemen of gevaren die hij op zijn reisweg is tegengekomen (gehoorverslag CGVS, p. 11-13), anderzijds kan niet worden ingezien waarom de reis naar België opeens minder gevaarlijk zou zijn wanneer verzoeker hen, nadat hij een verblijfsstatuut bekomt, naar België laat overkomen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zijn nichtjes niet ter plaatse kan beschermen. Verzoeker verkoos aldus een poging tot behalen van een verblijfsstatuut in een voor hem onbekend land, met een onzeker resultaat inzake deze aanvraag, boven de efficiënte bescherming die hij in zijn land van herkomst had kunnen bieden. Dergelijke houding ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Het door verzoeker aangehaalde gebrek aan financiële middelen, kan daarom evenmin overtuigen.

Verder blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat in 2000 in Guinee een wet gestemd werd die expliciet genitale vrouwenverminking als misdrijf vermeldt en die in 2010 uitvoering kreeg. Bijgevolg beschikken de Guineese autoriteiten over een juridische basis om vervolging in te stellen. Bovendien kunnen ngo's en verenigingen die op wettige wijze op het Guineese grondgebied geregistreerd zijn en die strijden tegen genitale vrouwenverminking, zich burgerlijke partij stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast blijkt uit voormelde informatie dat de Guineese autoriteiten actief strijden tegen vrouwenbesnijdenissen door het voeren van sensibiliserings- en preventiecampagnes. Verzoeker verklaarde zelf naar informatievergaderingen in verband met vrouwenbesnijdenissen te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 9), maar zou niet hebben gehoord van de campagnes op radio en televisie, sensibiliseringsaffiches of wetgeving rond vrouwenbesnijdenis (gehoorverslag CGVS, p. 20), hetgeen, tevens gelet op verzoekers verblijf in Conakry, niet aannemelijk is. Uit de door verweerder bij zijn nota met opmerkingen gevoegde update van de informatie over besnijdenissen in Guinee van april

2013 (stuk 1) blijkt verder dat dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat de Guineese autoriteiten wel degelijk reeds vervolgingen hebben gestart op basis van het verbod op genitale vrouwenverminking. De rapporten waarnaar verzoeker verwijst (stukken 3 en 4) doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de informatie van verweerder en zijn bovendien van minder recente datum. Bijgevolg dient vastgesteld dat verzoeker tevens de bescherming van de Guineese autoriteiten kan inroepen ter bescherming van zijn nichtjes tegen vrouwenbesnijdenis.

Betreffende het niet meenemen van de voogdijpapieren, zijn vrees voor zijn vader en de hieruit voortvloeiende vrees voor de Guineese autoriteiten, alsook betreffende de neergelegde convocatie en de vaststellingen aangaande zijn reisweg, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De rapporten en artikelen waarnaar verzoeker verwijst (stukken 5-9), kunnen voorgaande vaststelling niet wijzigen, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Bovendien kan voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 15), alsook uit de SRB "*Guinée – Situation sécuritaire*" die verweerder aan zijn nota met opmerkingen voegt (stuk 2), blijkt dat Guinee in 2012 en 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker de voormelde rapporten en artikelen (stukken 5-9) eveneens aanwendt in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt dat deze stukken de vaststellingen van de informatie van verweerder niet kunnen ontkrachten. Bovendien is een verwijzing naar het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken niet dienstig, aangezien dit advies gericht is aan reislustige Belgen en aldus geen verband heeft met verzoeker.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS